

sion af den nuværende Jagtlov, og dermed tror jeg, at en Del af Utilfredsheden vil forsvinde. Det vil sige, hvis den nye Jagtlov vil beholde en væsentlig Del af det, den nugældende indeholder.

En anden Grund til Utilfredsheden er den, at Aldersrenteloven ikke blev fremsat i Fjor. Dette har medført, at mange af vore gamle, der nu staar paa Gravens Rand, er blevet meget skuffet, fordi Sogneraadene viste en mærkværdig Forstaaelse af, hvad der er Humanitet overfor gamle Folk. Det gik saa vidt, at man i enkelte Kommuner tilstod disse gamle en Aldersunderstøttelse af siger og skriver 5—6 Kr. om Maaneden. Det siger sig selv, at en saadan Behandlingsmaade maa afstedkomme Utilfredshed og fremkalde Forbitrelse.

En anden Aarsag til Utilfredshed er Sparekommissionens Indskrænkninger i Sønderjylland, der væsentlig gik ud over Sønderjyder, som var sysselsat som Banearbejdere ved de danske Statsbaner dernede og i en lang Aarrække har været beskæftiget ved Statsbanerne, men paa Grund af deres danske Sindelag ikke er blevet forfremmet. Disse Arbejdere havde glædet sig til Genforeningen, idet de gik ud fra, at nu vilde deres Haab om endelig Ansættelse blive fuldbyrdet. Man ser imidlertid, at til Trods for, at de har givet deres Underskrift paa, at de vilde gaa med over under dansk Statstjeneste, begrundet paa et Løfte om, at de vilde kunne forblive i Tjenesten, er de desværre blevet afskediget uden Hensyn til, om de sad med Kone og Børn og havde gjort deres Arbejde aldeles upaaklageligt. Det er en Følge af Sparekommissionens Indskrænkninger hedder det, naar de klager til deres foresatte. Dette giver Anledning til Utilfredshed og til en Opfattelse, som ofte kommer til Udbrud dernede, nemlig den, at under det tyske Herredømme fik man Embedsmændene Syd fra, men efter Genforeningen faar man dem Nord fra.

Det glæder mig, at den højtærede Kirkeminister har lovet at faa ordnet Forholdet med Hensyn til Præstegaardsforpagtningerne. At Forpagterne maa føle sig daarligere stillet end de tyske Domæneforpagtere, vil enhver indrømme, naar Konsekvensen af Kirkeministeriets Cirkulærer af 25. August og 16. September 1920 først kendes. Disse Cirkulærer medførte, at der af en dansk-sindet Præstegaardsforpagter i Haderslev Vesteramt kræves en Forpagtningsafgift af 5 200 Kr. for et Areal paa 25 ha, medens den tyske Domæneforpagter kun betalte 10 000 Kr. i Forpagtningsafgift for 260 ha. I Skodborg Kommune betaler Forpagterne

af Præstegaardsjorderne en samlet Sum af godt 14 000 Kr. for et Areal paa 83 ha. Disse Forhold kan ikke andet end fremkalde Misfornøjelse. Jeg haaber imidlertid, at den højtærede Kirkeminister vil fremskynde Sagen, saa der ret hurtigt kan indtræde en tilfredsstillende Ordning. Fra Landarbejdere og Husmænd rejses der nu et stærkt Krav om at faa de sønderjydske Præstegaardsjorder udstykket i Lighed med, hvad der sker i det gamle Land. Det ærede Medlem Hr. Mads Gram protesterede paa det kraftigste mod Udstykningen, men hans Argumentation var delvis meget svag. Det ærede Medlem fremsatte bl. a. den Paastand, at Præstegaardene ikke er Statens Ejendom, og Paastanden underbygges med en Henvisning til Grundbøgerne, hvor de staar opført som Kommunens Ejendom. Ifølge Kirkeministeriets Fremgangsmaade overfor Præstegaardsforpagterne i Sønderjylland synes Ministeriet ikke at dele det ærede Medlems Opfattelse. Jeg henstiller derfor til den højtærede Kirkeminister at fremkomme med en Udtalelse, der muligvis kunde bringe Klarhed i det omtvistede Spørgsmaal.

Til den højtærede Landbrugsminister vil jeg rette et Par Spørgsmaal om Udstykningen af Domænerne. Hvorledes tænker Landbrugsministeren at forholde sig med Hensyn til Domænernes Udstykning? Som det vil være let forstaaeligt, venter Befolkningen med Længsel og Utaalmodighed paa Afgørelsen. Trangen til Jord er stærk, og Amtskommissioner og Kommuneraad bliver stadig presset for Skemaer til Ansøgninger og for Besked om, hvornaar Bestemmelsen om Domænerne bliver truffet. For hele den øvrige Del af Landet er Arbejdet paa at udstykke den offentlige Jord, der er ledig til Foraaret, i fuld Gang, Ansøgningerne er allerede indgivet i Forsommeren og behandlet af de offentlige Myndigheder, og om kort Tid vil sikkert Jordlodderne blive tildelt Nybyggerne, saa de kan forberede Byggeriet til Sommer og foretage en Del Vinterbehandling af Jorden. Det er derfor forstaaeligt, at der hersker Forvirring mellem de jordsøgende i Sønderjylland angaaende denne Sag. Jeg har hørt, at Amtskommissionen for Sønderborg Amt ligger inde med op imod 200 Ansøgninger; det viser, at saa snart det rygtes dernede, at Domænerne skal udstykkes, kommer Ansøgerne frem i stort Tal med deres Krav om Jord. Jeg henstiller til den højtærede Minister, at der hurtigt træffes en Afgørelse i denne Sag, for at Ansøgninger kan indkaldes og Udstykningsarbejdet paabegyndes og tilendebringes i rette Tid, saaledes at